

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.188 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: *X alias X*
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 juli 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Grozny op 9 februari 1988 (alias 9 februari 1987) en van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn.

Verzoeker dient op 17 februari 2006 een asielaanvraag in.

Op 22 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in tegen voormelde beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 juni 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 15 januari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoekers asielaanvraag.

Op 25 juni 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 31 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoekers asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Overwegende dat betrokkene op 17/02/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 14/06/2006 door CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 15/01/2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 11/03/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 25/06/2008 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een medisch attest en een geboorteakte voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze documenten reeds sinds de procedure van zijn eerste asielaanvraag in zijn bezit had maar ze niet kon voorleggen aangezien hij voor onze diensten een valse identiteit opgegeven had. Overwegende dat betrokkene bewust de Belgische autoriteiten misleidde. Overwegende dat betrokkene reeds tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag voldoende mogelijkheden had om zijn ware identiteitsgegevens op te geven en de documenten die hij in zijn bezit had voor te leggen maar hij koos er eerder voor om valse verklaringen af te leggen. Overwegende dat de documenten die betrokkene nu aanbrengt dan ook niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

In het opschrift van het verzoekschrift is vermeld *“Verzoekschrift strekkende tot hervorming tegen een beslissing (...)”*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te “hervormen”. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 51/8, 71/5 en 62 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 71/5 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Tot slot voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker poneert dat de voormelde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn daar de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker ongegrond verklaart en dit *“zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging”*, dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees van verzoeker en dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is, gelet op zijn eigen uitgebreide persoonlijke ervaring en op de hedendaagse situatie in zijn land. Verzoeker stelt dat veel beslissingen tot weigeringen van asielaanvragen worden gemotiveerd door het ontbreken van of onvoldoende geloofwaardigheid van de asielaanvrager en dat daarbij vaak de cruciale vraag *“vrees voor vervolging”* vergeten wordt. Een te ruime toepassing van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* kan tot een schending van het Verdrag van Genève leiden. Verzoeker heeft documenten voorgelegd die zijn identiteit ondersteunen zoals een geboorteakte. Hij heeft convocaties voorgelegd die niet eerder konden worden voorgelegd zodat een grondig onderzoek dient te worden gevoerd naar deze nieuwe feiten. Gelet op het feit dat verzoeker een subjectief element van vrees heeft aangetoond en dergelijke informatie van groot belang is bij de behandeling van een asioldossier, diende het dossier te worden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met redenen zijn omkleed. Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dit is niet op afdoende wijze gebeurd.

Verder geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over artikel 1, A(2) van de Vluchtelingenconventie. Hij stelt dat er wel degelijk een *‘objectief element van vrees’* is gelet op de actuele situatie in de Tsjetsjeense republiek. Verzoeker stelt dat *“een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet”*. De beslissing motiveert nergens afdoende waarom verzoekers eerlijke argumenten en nieuwe documenten, gelet op diens eerlijke verklaringen en de actuele situatie in zijn land, geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Bijgevolg is de beslissing niet afdoende gemotiveerd en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

Inzoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 71/5 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvoert, stelt de Raad vast dat het middel wat dit onderdeel betreft onontvankelijk is, daar verzoeker niet aangeeft op welke wijze deze artikelen dan wel geschonden zouden zijn. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de

bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat de behandeling van een derde asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met redenen zijn omkleed, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat de thans bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid en niet door de Commissaris-generaal. In zoverre de kritiek van verzoeker gericht zou zijn tegen de beslissing van de Commissaris-generaal dient de Raad vast te stellen dat dergelijke kritiek, die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen, zodat de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2) niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de verklaringen bij de derde asielaanvraag van verzoeker blijkt dat hij zijn derde asielaanvraag indient omdat hij bij zijn eerste en tweede asielaanvraag een valse naam had opgegeven en hierdoor zijn geboorteakte en een medisch attest dat hij van in het begin ter beschikking had niet kon neerleggen. Verzoeker stelt dat zijn verhaal van destijds over het algemeen wel klopt, maar dat hij sommige details veranderd had of had toegevoegd. De voornaamste problemen blijven dezelfde. Verzoeker legt een medisch attest neer als bewijs dat hij op 14-jarige leeftijd verwond werd met een mes door een aantal Russen toen hij bij kennissen van zijn familie verbleef in de regio Krym in Oekraïne. Verder houdt hij vast aan zijn verhaal dat verschillende familieleden militairen waren en hij hierdoor gevaar loopt. Tevens schreef hij verhalen over militaire acties, waardoor hijzelf ook persoonlijk gevaar loopt.

Het is niet kennelijk onredelijk om uit deze gegevens vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Geen enkel van deze gegevens heeft betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker was reeds op het ogenblik van zijn eerste asielaanvraag in het bezit van zijn geboorteakte en het medisch attest, zodat hij deze ook toen al had kunnen neerleggen. Verzoeker geeft zelf ook aan dat hij deze documenten toen al in zijn bezit had. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij convocaties voorlegde die hij niet eerder kon neerleggen, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aanhaalde dat hij geconvoceerd werd en de bewijzen hiervan neerlegde. In heel het dossier is geen sprake van convocaties, zodat verzoeker zich vergist in de feiten, door te stellen dat hij deze heeft voorgelegd. Gezien verweerder terecht concludeerde dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht diende verweerder het dossier, gelet op ditzelfde artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, niet over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn vrees voor vervolging, die blijkt uit zijn persoonlijke ervaring en uit de hedendaagse situatie in zijn land van herkomst als nieuwe omstandigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de situatie gewijzigd en aldus nieuw is ten opzichte van zijn eerste asielaanvraag en dat hij ook niet aantoont op welke wijze dit vermeende nieuw element een ernstige aanwijzing zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 in zijn hoofde. Bovendien heeft verzoeker dit niet aangehaald bij het indienen van zijn derde asielaanvraag zodat de gemachtigde van de minister er ook geen rekening mee kon houden. Hoe dan ook doet dit gegeven alleszins geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure. Verzoekers uiteenzetting met betrekking tot artikel 1, A(2) van de Vluchtelingenconventie en zijn betoog dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat er een objectief element van vrees bestaat gelet op actuele situatie, zijn gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en niet tegen de in casu bestreden beslissing en hebben betrekking op de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Bijgevolg kan verzoeker deze argumenten niet dienstig aanvoeren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie van de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat hij dienvolgens een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk maakt.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.